

Arrest

nr. 237 547 van 26 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. MOSSELMANS
Visvijverstraat 93/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 december 2019 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. MOSSELMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. PENDERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf.

1.2. Op 30 oktober 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van een visum. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*
- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”*

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1.2. en artikel 32 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

De verzoekende partij zet haar enig middel uiteen als volgt:

“omdat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op een onzorgvuldige wijze werd genomen.

De middelen :

1. Schending van artikel 1, 2. van de Verordening (EG) nr 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code, dat uitdrukkelijk stelt :

Deze verordening is van toepassing op onderdanen van derde landen die bij het overschrijden van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit dienen te zijn van een visum op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (6), zulks onverminderd:

a) de rechten van vrij verkeer die worden genoten door onderdanen van derde landen die gezinsleden van burgers van de Unie zijn;

Verzoeker beschikt als echtgenoot van een Belgische onderdaan over een recht van vrij verkeer en verblijf. Immer, verzoeker is de echtgenoot van een Unieburger (Belg) en heeft het recht om het grondgebied binnen te komen en er te verblijven om er zich bij zijn echtgenote te voegen en dit voor een periode van maximum drie maanden. Dit is een recht, geen gunst.

Bovendien dienen de lidstaten de familieleden alle faciliteiten te verlenen om de nodige visa te verkrijgen.

Het visum, de binnenkomst of het kort verblijf kan alleen worden geweigerd of beëindigd in een van de volgende gevallen:

- geen bewijs van familielid van een Unieburger ;.*
- een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De beslissing moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de aanvrager.*

- een gevaar vormt voor de volksgezondheid.
- Geen van deze gevallen is in casu van toepassing.

5. Schending van

- Artikel 41 § 2. Vreemdelingenwet dat voorziet dat

Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

- Artikel 32 van de Verordening (HG) nr 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code dat voorziet in de mogelijkheid tot weigering van een visum in de volgende gevallen :

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i)

ii)

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat onvoldoende bestaansmiddelen zijn aangetoond zonder verdere precisering over welke bestaansmiddelen al dan niet in aanmerking zijn genomen: enkel deze van verzoeker of ook deze van zijn echtgenote in het kader van de gezinshereniging ? Welke bedragen ? Naar analogie het bedrag van 120% van het leefloon gehanteerd als een minimumbedrag waaronder gezinshereniging - verblijf langer dan drie maanden - niet mogelijk zou zijn ?

Hetzelfde geldt voor het tweede onderdeel van de weigering. Uit de beslissing blijkt niet waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat "Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld".

De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd vermits uit de bestreden beslissing niet blijkt op basis van welke analyse en elementen verwerende partij tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen van niet voldoende zijn voor de duur van het voorgenomen verblijf (in casu de behoeften van het gezin) of waaruit het voornemen zou blijken om langer te verblijven.

Dat verzoeker bovendien opmerkt dat verwerende partij heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en zijn echtgenote, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun inkomsten en hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen of het voornemen verder uit te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen

Verzoeker legt een stukkenbundel voor waaruit blijkt dat hij en zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikken."

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

3.3. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Visumcode. De gemachtigde verduidelijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen alsook dat het voornemen van de verzoekende partij om voor het verstrijken van het visum het grondgebied te verlaten niet kan worden vastgesteld.

3.4. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat onvoldoende bestaansmiddelen zijn aangetoond zonder verdere precisering over welke bestaansmiddelen al dan niet in aanmerking zijn genomen, dat hetzelfde geldt voor het tweede onderdeel van de weigering, dat niet blijkt uit de bestreden beslissing waarop de verwerende partij zich heeft gesteund om te besluiten dat haar voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld. Zij meent dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd vermits uit de bestreden beslissing niet blijkt op basis van welke analyse en elementen de verwerende partij tot de conclusie komt dat de bestaansmiddelen niet voldoende zijn voor de duur van het voorgenomen verblijf of waaruit het voornemen zou blijken om langer te blijven.

3.5. Artikel 32, lid 1 van de Visumcode luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd: a) indien de aanvrager: i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd; ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond; iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen; iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid; v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten; vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

3.6. De visumweigering stoelt op artikel 32 van de Visumcode. Meer bepaald op artikel 32, lid 1, a, iii van de Visumcode en op artikel 32, 1, b van de Visumcode. De motivering *de iure* is bijgevolg afdoende.

3.7. De beslissing dient evenwel *de facto* ook afdoende gemotiveerd te zijn, dermate dat de rechtsonderhorige in kennis wordt gesteld van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen en de motieven moeten draagkrachtig zijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag van 2 juli 2019 verschillende stavingstukken bij haar aanvraag heeft gevoegd. Dit blijkt onder meer uit een document waarin de bij de aanvraag neergelegde documenten worden opgesomd. Het gaat onder meer om een bijlage *3bis*, een attest van gezinssamenstelling, een werkloosheidsattest, een arbeidscontract en loonbrieven.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen alsook dat het voornemen van de verzoekende partij om voor het verstrijken van het visum het grondgebied te verlaten niet kan worden vastgesteld.

De Raad heeft er met de verzoekende partij volkomen het raden naar waarom de gemachtigde die overtuiging is toegedaan na onderzoek van de voorgelegde stukken. Het komt de Raad noch de verzoekende partij toe te gissen naar de motieven. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat niet afdoende is gemotiveerd daar uit de bestreden beslissing niet blijkt op basis van welke analyse en elementen de verwerende partij tot de voormelde conclusie komt.

3.8. Een schending van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 in het licht van artikel 32 van de Visumcode wordt aangenomen.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER